

[Aksel Møller.]

af dette Lovforslag, har jo været at tage Stilling til det principielle Syn, som den højtaerede Indenrigsminister nu søgte at anlægge paa Lovgivningen om Rente af Udlaan mod Pant i fast Ejendom. Vi tog fra mit Partis Side ved første Behandling den Stilling til Lovforslaget, at vi ønskede, det skulde underkastes en indgaaende Udvalgsbehandling, hvorunder man især kunde faa Lejlighed til at stifte Bekendtskab med de Synspunkter, som forskellige Grupper inden for Erhvervslivet, der havde særlig Interesse i denne Lovgivning, anlagde paa Forslaget. Det vilde vel egentlig være forkert at sige, at vi har faaet nogen særlig Vejledning fra Erhvervslivets forskellige Organisationer. Det er, som den ærede Ordfører nævnte, en i høj Grad broget Mangfoldighed af Synspunkter, der er kommet frem, og paa den Baggrund var det naturligt, at Udvalget gav sig i Lag med en virkelig Realitetsdrøftelse af den højtaerede Indenrigsministers Tankegang, saadan som den var nedlagt i Lovforslaget. Under Behandlingen i Udvalget er der opnaaet Enighed om visse Ændringer, som det forekommer mig er egnede til at tydeliggøre Lovforslagets Hensigt og ogsaa til at hindre de mest kraftige Virkninger af Overgangen fra den tidligere Ordning til den nuværende. Herunder tror jeg der især maa henvises til den Betydning, som man kan tillægge Ændringsforslaget til § 1, der fastsætter, hvad den rimelige Rentens Beregning egentlig skal omfatte, og Ændringsforslag Nr. 3, hvorved det, som den ærede Ordfører Hr. Krag kaldte en Lakune i Lovforslaget, er blevet lukket. I Ændringsforslag Nr. 5 til § 3 er der opnaaet den Mulighed, at Laan mod 1ste Prioritet i fast Ejendom ikke kan gøres uopsigelig fra Skyldnerens Side i mere end 10 Aar, medens det oprindelige Lovforslag kun har 5 Aars Uopsigelighed. Det, der har været Formaalet med denne Ændring, er i særlig Grad, at Institutioner, der henlægger Midler til Fonds, som anbringe deres Penge i direkte Udlaan. Jeg for mit Vedkommende er ikke sikker paa, at 10 Aar vil vise sig at være stort bedre end 5, men det er i hvert Fald et Forsøg værd, om ikke der her er skabt en saadan Ordning, at ogsaa Forsikringsmidlerne i højere Grad, end man kunde vente efter det oprindelige Forslag, kan finde Anvendelse til Laan direkte i fast Ejendom.

Om nu hele denne Lovgivning, som staar foran sin Afslutning i dette høje Ting, vil komme til at virke paa den ene eller den anden Maade paa den almindelige Rente-

fods Forbindelse med Renten i fast Ejendom, lader sig egentlig ikke bedømme. Der kan vel tillægges et Lovforslag som dette overmaade stor Betydning, men langt, langt større Betydning har den almindelige Finanspolitik, der følges i Landet. Vi har gennem dette Lovforslag søgt at opnaa et bedre Middel til en Tilpasning mellem Renten ved Udlaan mod Pant i fast Ejendom og den almindelige Rentefod i Landet. Det vil naturligvis være et Ønske at medgive Lovforslaget, at det, naar det kommer til at virke som Lov, virkelig gør det muligt, at Renten i fast Ejendom hurtigere kan afpasse sig til det almindelige Renteniveau. Men som sagt, jeg for mit Vedkommende vil dog fremhæve, at langt større Betydning end dette Lovforslag vil Landets almindelige Finanspolitik have paa dette Omraade.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne henstille til det høje Ting at stemme for Forslaget ved anden Behandling og ligeledes ved tredje Behandling.

Bertel Dahlgaard: Jeg kan anbefale de stillede Ændringsforslag, der bringer Klarhed i nogle Spørgsmaal, som bl. a. jeg rejste ved Lovforslagets Behandling i forrige Rigsdagssamling. Ved Gennemførelsen af denne Lov, som den nu efter Ændringerne kommer til at se ud, og hvorved vi forlader det Princip, hvorpaa Lovgivningen om Rente af Udlaan mod Pant i fast Ejendom har hvilet her i Landet siden 1855, vil jeg gerne med Hensyn til mit Syn paa hele dette Problem henvide til mine Udtalelser ved første Behandling — de findes i Rigsdagstidenden for 1940—41, Sp. 1582. Jeg gav her bl. a. Udtryk for, at jeg nærer nogen Betænkelighed ved de nugældende Maksimalrentebestemmelers fuldstændige Bortfald, idet jeg har den Anskuelse, at de hidtidige Maksimalrentebestemmelser — hvad der saa i øvrigt kunde anføres af berettigede Indvendinger imod dem — dog utvivlsomt har medvirket til at holde Renten nede i en Række Enkelttilfælde, selv om de ikke paa nogen Maade har haft afgørende Indflydelse paa det almindelige Renteniveau. Som Eksempel paa saadanne Enkelttilfælde nævnte jeg Laangivning i Forbindelse med Ejendomsoverdragelse og Laan i Forbindelse med Gaver og Arv af forskellig Art.

Jeg rejste derfor det Spørgsmaal, om det ikke vilde være muligt at opretholde en Maksimalrentebestemmelse gældende for visse begrænsede Omraader inden for det økonomiske Liv, samtidig med at dette Lovforslags Bestemmelser i øvrigt afgav Normen for de Laan mod Pant i fast Ejen-